

AIKAMEDIAN JULKAISEMA
SAHKOKIRJA
**Digi-
KIRJA**

TARVETALO

Terho Hiltunen

AIKAMEDIA

TARVETALO

Terho Hiltunen

aikamedia

© 2015 Terho Hiltunen ja Aikamedia Oy
Kaikki oikeudet pidätetään.

ISBN: 978-952-252-179-8 (PDF), ISBN: 978-952-252-178-1 (sid.)

Tämä sähkökirja on tuotettu Aikamedia Oy:n vuonna 2015
julkaisemasta painetusta teoksesta.

Sähkökirjan tuotanto: Aikamedia Oy

Teoksen sähköinen jakelu ja osittainenkin kopiointi muuhun kuin
lain sallimaan yksityiseen käyttöön ilman tekijänoikeudenhaltijan
lupaa on korvaus- ja rangaistusvastuun uhalla kielletty.

Raamatunlainauksissa on käytetty Suomen evankelis-luterilaisen
kirkon kirkolliskokouksen vuosina 1933 ja 1938 käyttöön ottamaa
suomennosta, jollei toisin mainita.

Sivunvalmistus Aikamedia Oy
Otava Kirjapaino Oy, Keuruu 2015

SISÄLLYS

Alkusanat.....	7
Ei voi olla totta.....	11
Tarvetalo.....	19
Me kuulumme yhteen.....	30
Jumalan kuvana oleminen.....	35
Omaehtainen kokemus.....	39
Ehyt tarvetalo.....	44

ALKUSANAT

Havainnoituani ihmisten käyttäytymismalleja olen oivaltanut kolme tärkeää perustarvetta, jotka määrittelevät onnellisen elämisen mahdollisuudet. Kyseiset kolme asiaa olen nimennyt tarvetalon kolmeksi kerrokseksi. Tämä kirja on minun oivallusteni, pohdintojeni, tietojeni ja ymmärrykseni pohjalta kirjoitettu siitä, kuinka kaikki ihmiset vaikuttavat etsivän onnea. Ihmiset pyrkivät tähän yhteen ja samaan päämäärään monenlaisin keinoin ja tavoin.

Eihän siinä mitään pahaa tai väärää ole, että halutaan olla onnellisia ja nauttia elämästä. Jumalakin haluaa meidän nauttivan onnellisesta elämästä. Hän loi ensimmäisen ihmisparin, Aadamin ja Eevan, paratiisiin. Ei hän luonut heitä erämaahan tai asfalttiviidakkoon.

Minulla on omia kokemuksia ja näkemyksiä onnellisen elämän saavuttamisesta. Jo varhaisnuoruuteni vuosina totesin, että onnellisuuden saavuttaminen ei ole itsestään selvää. Vuosien aikana asioista sekä niiden puutteesta muodostui kokemuksia. Kokemuksista

muotoutui näkemyksiä. Näkemyksistä syntyi ajatuksia ja keskusteluja, joita haluan tämän kirjan kautta jakaa kanssasi. Toivon sinun, hyvä lukijani, saavan eväitä oman elämäsi tarvetalon rakentamiseen, jotta löytäisit onnen elämäsi.

Lainaan Mikko Kuustosen vuonna 1979 ilmestyneeltä *Jää kuuntelemaan* -levyltä sen nimikkokappaleen sanoja.

Toivoisin niin, että saisin sinulle kertoa, ystäväin, minkä koen mä toisin, missä totuuden mä nään. Jos vain sanoiksi pukea mä voisin tämän rakkauden sisällän, miksi nytkin hiljaa mä vain oisin ja kaiken pitäisin vain itselläin? Tiedätkö, ystäväin, on jotain meitä paljon viisaampaa, joka maailmasi kääntää oikein päin. Nyt pyydän: jää kuuntelemaan.

Nyt en kuitenkaan voi pyytää sinua kuuntelemaan. Sen sijaan pyydän sinua lukemaan ajatuksiani, näkemyksiäni ja kokemuksiani, jotka ovat syntyneet havainnoimalla ja oivaltamalla. Vaikka onnellisuus on joskus vaikeasti tavoitettavissa, sen saavuttaminen ja omistaminen on erittäin tärkeää. Kokoan ajatukseni tekstin muotoon onnellisen elämän löytämiseksi. Eräässä laulussa sanotaan: ”Kellä onni on, sen piilottakoon.” Mutta jos onnen piilottaa, se mielestäni silloin kuihtuu ja katoaa olemattomiin.

Olen kantanut ajatusta onnen löytämisestä ja tarvetalosta mielessäni sisälläni. Muutamille ihmisille olen

asiasta puhunut sopivan tilaisuuden tullen. Useat ovat kehottaneet: ”Kirjoita aiheesta kirja.” Sisälläni olen myös tuntenut tuon saman kehotuksen. Muutamia kertoja minulta kyseltiin, joko olen aloittanut tai joko kirja on pian valmis. Vastasin pitkään työstäväni asiaa sisälläni. Viimeisen vahvistuksen sain syksyllä vuonna 2013 Tampereella GLS-konferenssin aikana. Koin, että nyt on aika aloittaa.

Olen työskennellyt ja elänyt erilaisten ihmisten parissa vuosikausia. Olen kohdannut sekä herroja että narreja, niin duunareita, julkkiksia kuin taviksia, mummoja ja pappoja, aikuisia sekä lapsia, enkä nuori-soakaan ole ohittanut. Olen tutustunut kaikkiin sosiaaliluokkiin sekä moniin eri kansalaisuuksiin.

Työskentelin kaksikymmentä vuotta suuressa monikansallisessa yrityksessä nimeltään UPM. Toimin erilaisissa kuljetus- sekä tuotantotehtävissä. Vuoden 2004 syksyllä Suomessa useissa metsäalan yrityksissä aloitettiin kuitenkin yt-neuvottelut. Tuolloin ilmoitin omille esimiehilleni olevani vapaaehtoisesti lähdössä siinä joukossa, joka yrityksestä irtisanottaisiin.

Olin jo lapsesta asti halunnut linja-autonkuljettajaksi. Koin aikani tulleen. Suunnittelin hakevani aikuiskoulutukseen ja ajavani linja-autokortin. Laitoin hakemuksen ja pääsin Jalasjärven aikuiskoulutuskeskukseen keväällä 2005. Suoritin työharjoittelujaksoni Järviseudun linjat Oy:ssä seutuliikenne ja tilausajotehtävissä.

Työharjoittelun jälkeen, syksyllä 2005, sain vakituisen työpaikan pienehköstä Larsmo taxi -nimisestä

yrityksestä. Ajoin pientä linja-autoa, henkilötaksia sekä sairaankuljetuksiin varustettua inva-taksia. Yrityksessä, jossa työskentelin, teimme paljon sairaankuljetuksia, tilausajoja sekä muita henkilö- ja ryhmäkuljetuksia. Meillä oli myös kuljetussopimus UPM-konsernin kanssa. Kuljetimme heidän asiakkaitaan, vieraitaan, työntekijöitään ja johtajiaan paikasta A paikkaan B ja tarvittaessa paikkaan C sekä takaisin. Larsmo taxissa työskentelin vuoden 2008 kevääseen. Tuolloin siirryin nykyiseen työpaikkaani Haldin & Roselle, jossa toimin linja-autonkuljettajana.

Tässä kirjassa käsittelen siis kolmea jokaisen ihmisen elämässä tärkeää asiaa. Ne ovat todellisia tarpeita, vaikka toisinaan heikosti tiedostettuja. Sen vuoksi niistä ei kokonaisuutena ole opetettu paljon. Rakennuksessa tarvitaan toki myös perusta ja katto. Niitä pohdin myöhemmin tämän kirjan sivuilla.

Luodessaan ihmisen Jumala loi meidät omaksi kuvakseen. Jumala istutti meihin myös tarpeita, jotka ovat osa hänen kuvanaan olemista. Samat asiat löytyvät nimittäin itse Jumalan persoonasta. Osoitan asiat Raamatun kautta. Käsittelen lisäksi muutamia muita tunteisiin liittyviä asioita, jotka niin ikään ovat yhteisiä meille ihmisille ja Jumalalle.

Osa kirjoituksista on suoraa lainausta Jumalan sanasta, osa lauluista ja osa itse kirjoittamistani runoista. Muut ovat peräisin havainnoistani, pohdinnoistani ja oivalluksistani.

Terho Hiltunen

EI VOI OLLA TOTTA

Palaan erääseen tapahtumaan, joka sijoittui keväiseen yöhön. Elettiin muistaakseni armon vuotta 2007. Tämä on yksi esimerkki niistä hetkistä, jolloin olen saanut jakaa ajatuksiani ihmisten kanssa. Olin hakemassa taksibussilla UPM:n johtajia Helsinki-Vantaan lentokentältä, jonne olin heidät edellisellä viikolla vienyt. Lastatuani auton suuntasimme kohti pohjoista. Hyvin pian melkein kaikki matkustajat nukahtivat – yhtä herraa lukuun ottamatta. Hän istahti viereeni ja halusi keskustella kanssani. Hän aloitti keskustelun kysymyksellä:

– Olenko ymmärtänyt oikein, että olet aikaisemmin työskennellyt UPM:llä ja me olemme antaneet sinulle potkut?

– Kyllä se näin on, vastasin.

– Miten on mahdollista, että meitä kuskatessa olet silti iloinen ja onnellinen? Et vaikuta katkeralta.

– Haluatko kuulla totuuden vai selityksen?

– Totuuden, kiitos.

– Minun tarvetaloni on kunnossa!

– Mitä tarkoitat tuolla?

– No ensinnäkin, lähdin vapaaehtoisesti yrityksestänne. Halusin bussikuskin hommiin, koska lapsesta asti olen tahtonut ajaa bussia. Sen takia minulla ei ole syytä katkeruuteen. Pääsin toteuttamaan vihdoin lapsuuteni unelmaa.

– Selvä.

– Toiseksi mitä ilooni ja onnellisuuteeni tulee, niin olen laittanut merkille mielenkiintoisen asian. Olen seurannut ja tehnyt havaintoja monenlaisten ihmisten elämästä, niin ministereiden kuin kanistereiden, niin miesten kuin naisten, kaikenlaisten ihmisten elämästä. Olen todennut, että kaikki ihmiset kaikkialla tavoittelevat kolmea asiaa, jotka saavutettuaan ihminen saa mahdollisuuden olla onnellinen.

– Mitä ne ovat?

– Jumalan luodessa ihmisen hän puhalsi meihin elämän hengen, oman henkensä. Tämä elämän henki sisältää nuo kolme mielenkiintoista asiaa. Ne ovat osa Jumalan kuvaa meissä. Nämä samat kolme asiaa löytyvät hänestä itsestäänkin, siis Jumalasta.

– Mitä ne kolme asiaa sitten ovat?

Ensimmäinen kerros tarvetalossa: kukapa ei rakkautta kaipaisi?

Olin herättänyt matkustajani mielenkiinnon ja kerroin hänelle tarvetalon kerroksista. Ensimmäisenä kerroksesta on rakkaus.

– Maailmassa ei ole yhtäkään ihmistä, joka ei kaipaisi sitä, että joku rakastaa häntä ja hän saa rakastaa jotakuta. Sinäkin, arvon johtaja, kuulut tähän rakkautta kaipaavien joukkoon. Kyse on rakkauden antamisesta sekä vastaanottamisesta. Tahdomme elää vuorovaikutuksellisessa rakkaussuhteessa. Vai olenko väärässä?

– Et ole, hän totesi.

– Jo syntyessään lapsella on verenperintönä rakkauden kaipuu. Kun lapsi tavanomaisesti laitetaan heti syntymänsä jälkeen äitinsä rinnalle, hän saa ensimmäisen ”piikin” tuota riippuvuutta aiheuttavaa asiaa, rakkautta. Siitä alkaa ihmiselämän todellinen ”love story”. Rakkauden kaipuun perässä ihminen juoksee koko loppuelämänsä tavoittaakseen ja saavuttaakseen sen.

– Niin.

– Jumala on rakkaus. Hän kaipaa saada rakastaa ja hän kaipaa myös saada vastarakkautta. Jumalan suurin rakkaudenosoitus löytyy Raamatusta. Johannes evankeliumissaan kirjoittaa seuraavasti:

Jumala on rakastanut maailmaa niin paljon, että antoi ainoan Poikansa, jottei yksikään, joka häneen uskoo, joutuisi kadotukseen,

vaan saisi iankaikkisen elämän (Joh. 3:16; KR 1992).

– Tuossa ilmenee Jumalan osoittama rakkaus meille ihmisille. Kun ymmärtää, mikä merkitys oli sillä, että hän antoi ainoan poikansa rakkaudesta meitä kohtaan, meidän ei tarvitse enää yrittää antaa Jumalalle uhria. Meidän osuudeksi jää uskominen ja rakastuminen hänen Poikaansa.

Ensimmäinen kerros: Rakkaus

Toinen kerros tarvetalossa:
kuka ei tahtoisi kuulua johonkin?

Keskustelu bussimatalla jatkui. Kuuluminen johonkin ja jonkin osana oleminen ovat seuraava kerros tarvetalossa.

– Sinäkin, arvon herra, olet valmis sijoittamaan aikaa, varallisuutta sekä vaivannäköä saavuuttaksesi

tämänkin asian itsellesi. Jo hyvin varhaisessa vaiheessa lapsi saa myös tämän ”tartunnan”. Hän tajuaa olevansa osa jotakin, jonka perusteella hän katselee ympärilleen: Minun äitini, minun isäni, minun siskoni, minun veljeni, minun ukkini, minun mummini. He ovat minun perheeni. Kasvun myötä piiri laajenee. Mukaan tulevat sedät, tädit, kaverit, ryhmät, luokat, koulut, seurat, ystävät ja vaikka klubit. Vai voitko väittää, etteivät perheesi, ystäväsi, työpaikkasi tai herrasklubisi ole sinulle tärkeitä?

– En voi väittää, ettei niin olisi.

– Ennen kaikkea on erittäin tärkeää, että meidät hyväksytään sellaisena kuin kukin olemme, omina ainutlaatuisina persooninamme. Raamatun sanasta löytyy paikka, jossa Herra osoittaa tahtovansa yhteenkuulumista meidän ihmisten kanssa.

Minä seison ovella ja kolkutan. Jos joku kuulee minun ääneni ja avaa oven, minä tulen hänen luokseen, ja me aterioimme yhdessä, minä ja hän. (Ilm. 3:20; KR 1992.)

– Herramme siis kolkuttaa ovellemme takana, koska tahtoo kanssamme vuorovaikutukselliseen yhteyteen. Hän kutsuu meitä.

Toinen kerros: Kuuluminen johonkin, jonkin osana oleminen

Kolmas kerros tarvetalossa: kukapa ei haluaisi onnistua?

Keskustelu jatkui kolmanteen tarvetalon kerrokseen sekä perustukseen ja kattoon.

– Viimeisenä mutta ei vähäisempänä, vaikkakin vähemmin tunnustettuna asiana on onnistumisen ilo. Saamme ensimmäisen pistoksen tätäkin riippuvuutta aiheuttavaa tarvetta jo lapsena. Kun pieni lapsi on ”piirtänyt” paperille tekeleensä ja kirkkain silmin esittelee sitä, vanhemmat tai joku toinen lapselle tärkeä ihminen kehuu teosta, ja se on siinä. Loppuelämän juoksemme onnistuaksemme edes jossakin asiassa ja kokeaksemme tuon onnistumisen ilon. Vai oletko eri mieltä? Eikö tuo ulkomaanmatkakin ollut järjestetty teille myös sen takia, että saatte kokea onnistumisen ilon?

- Olet kyllä aivan oikeassa.
- Raamattu kertoo, että Jumalakin ihailee tekemisiään.

Ja Jumala katsoi kaikkea, mitä hän tehnyt oli, ja katso, se oli sangen hyvää (1. Moos. 1:31).

Kolmas kerros: Onnistumisen ilo

– Olen siis kertonut sinulle ihmisyyden kolmesta tärkeimmästä perustarpeesta, joita tarvitsemme olaksemme onnellisia. Minulla elämässäni on rakkaus. Vaimoni rakastaa minua ja minä saan rakastaa häntä. Minulla on lapsia, jotka rakastavat minua ja minä saan rakastaa heitä. Minulla on vanhemmat, ja hekin rakastavat minua ja minä saan rakastaa heitä. Minulla on veli sekä sisaria, jotka hekin rakastavat minua ja minä saan rakastaa heitä. Minulla on perhe, seurakunta, ystäviä, työpaikka, radiotiimi, urheiluseura ja kaveripiiri. Saan olla osana jotakin. Kun Jumala loi minut, hän varusti

minut taidoilla ja lahjoilla. Käyttäessäni niitä työssäni ja tekemisissäni saan myös katsella kättäni töitä ja todeta ne sangen hyviksi. Minä saan onnistua. Siitä saan onnistumisen ilon.

– Mutta ei kuitenkaan riitä, että kerrokset ovat kunnossa, sillä tarvitaan myös perustus eli kivijalka, jonka päälle rakennus rakennetaan. Minun perustuksenani on henkilökohtainen usko Jeesukseen Kristukseen. Kattona on Jumalan armo. ARMO on Ansaitsematon Rakkaus Meidän Osaksemme. Tämän takia voin sanoa, että tarvetaloni on kunnossa. Minulla on mahdollisuus onnelliseen elämään, minä jatkoin.

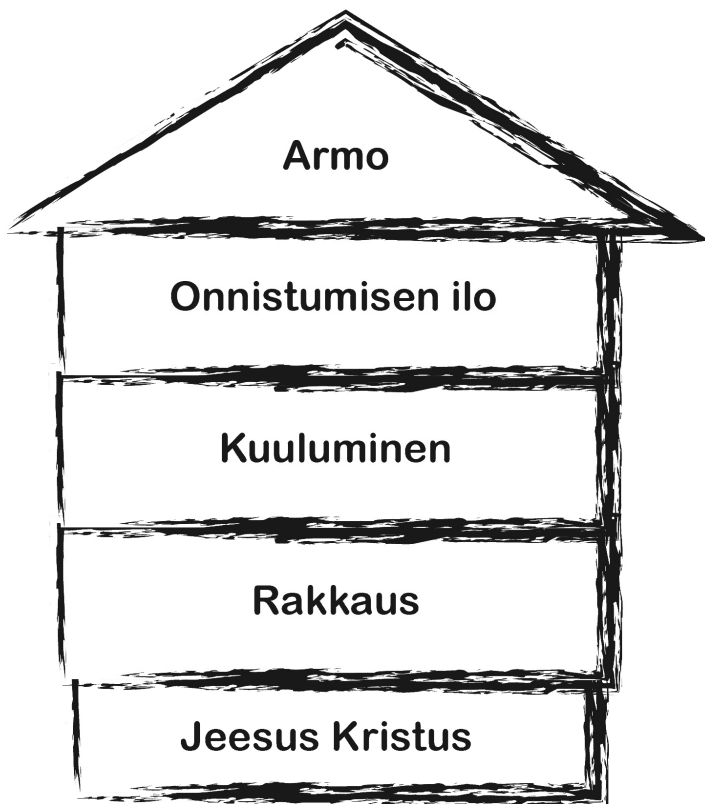
– Ei voi olla totta! Ei voi olla! Ei voi olla totta! matkustajani huudahti.

– Mikä ei voi olla totta? kysyin.

– Olen kolme ja puoli vuotta käynyt kaiken maailman psykologeilla, psykiatreilla sekä vertaisryhmissä etsimässä vastauksia minua askarruttaneisiin kysymyksiin. Ja nyt yksi taksibussikuski kertoo kaiken muutamalla sanalla.

Tämän matkan ja keskustelun jälkeen en ole kyseistä herraa enää tavannut.

TARVETALO

Te olette Jumalan rakennus. Sen Jumalan armon mukaan, joka on minulle annettu, minä olen taitavan rakentajan tavoin pannut perustuksen, ja toinen sille rakentaa, mutta katsokoon kukin, kuinka hän sille rakentaa. Sillä muuta perustusta ei kukaan voi panna, kuin mikä pantu on, ja se on Jeesus Kristus. (1. Kor. 3:9–11.)

Perustus

Tarvetalo on onnellisen elämisen mahdollisuus. Se tarvitsee perustuksen: tukevan ja hyvän kivijalan, jonka päälle rakennus rakennetaan.

Sentähden on jokainen, joka kuulee nämä minun sanani ja tekee niiden mukaan, verrattava ymmärtäväiseen mieheen, joka huoneensa kalliolle rakensi (Matt. 7:24).

Kuuleminen ja sen mukaan tekeminen tai tekemättä jättäminen on se perustus, jolle elämämme rakennamme. Olemmeko rakentaneet perustuksemme ymmärtäväisesti vai ymmärtämättömästi?

Toisinaan uskostamme muodostuu meille itse rakennus, jonka pyrimme rakentamaan näyttäväksi, koristeelliseksi ja ylvääksi. Tämän rakennuksen kivijalkana tai perustana monet pitävät omaa elämäänsä. He yrittävät saada pidettyä talon pystyssä omilla uskon